

БЕЗЧУВСТВЕН

(Devil's Night 3)

KILL SWITCH

Copyright © 2019 Penelope Douglas

© Рая Делчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4394-8

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

Безгъувствен

Превод от английски:
Рая Делчева

На Э. Кинг

Бележка от автора

Обикновено не добавям предговор, но тъй като това е третата книга от поредицата Devil's Night, бих искала да предупредя читателите си. Докато всяка книга има свой отделен сюжет и герои, поредицата се превърна в една своеобразна сага. Главните герои имат роля както в своите собствени книги и мистериозни сюжети, така и в цялостната история, която ги обединява. Препоръчително е да прочетете цялата поредица, като започнете от „Покварени“ и „Скривалището“. Щом опознаете всички участници и навържете цялата забавна история, ще си осигурите поглед върху пълната картина.

Ако вече сте прочели „Покварени“ и „Скривалището“, продължавайте смело напред!

Ако не сте, можете да намерите и двете в книжарниците.
Приятно четене!

Тази книга е художествена творба. Имената, героите, местата и случките в нея са плод на въображението на автора или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни събития, места и лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

Плейлиста:

- “37 Stitches” на Drowning Pool
- “And the World Was Gone” на Snow Ghosts
- “Bad Company” на FFDP
- “Beggin for Thread” на Banks
- “Black Magic Woman” на VCTRY5
- “Bloodletting (The Vampire Song)” на Concrete Blonde
- “Cannibal Song” на Ministry
- “Cry Little Sister” на Marilyn Manson
- “Dark Paradise” на Lana Del Rey
- “Deathwish” на Red Sun Rising
- “Don’t Say a Word” на Ellie Goulding
- “Fear the Fever” на Digital Daggers
- “Girls Just Wanna Have Fun” на Chromatics
- “Go to Hell” на KMFDM
- “Go to War” на Nothing More
- “Hater” на Korn
- “Holy Water” на LAUREL
- “Human” на Rag’n’Bone Man
- “Is Your Love Strong Enough” на How to Destroy Angels
- “Me Against the Devil” на The Relentless
- “Mouth” на Bush
- “My Prerogative” на Bobby Brown

“Nothing Else Matters” на Apocalyptica

“Plastic Heart” на Nostalgia

“Season of the Witch” на Donovan

“Serenity” на Godsmack

“Seven Nation Army (Glitch Mob Remix)” на The White Stripes

“Sleep Walk” на Santo & Johnny

“S.O.S. (Anything But Love)” на Apocalyptica (feat. Cristina Scabbia)

“Something I Can Never Have” на Nine Inch Nails

“Then He Kissed Me” на The Crystals

“Voices” на Motionless in White

Има причина нещата да са такива, каквито са.

„Дракула“, Брам Стокър

Глава 1

УИНТЪР

Балетната ми пантофка се плъзва по дървения под, докато крача бавно по дългия коридор. Поставените на пиедестали по продължението на стената свеци мъждукат, а аз кърша пръсти и се оглеждам наоколо всеки път, когато подмина затворена врата.

Тази къща не ми харесва. Никога не ми е харесвала.

Но поне празненствата се състоят само два пъти годишно – след летния рецитал през юни и след премиерата на годишното представяне на „Лешникотрошачката“ през декември. Мадам Делова обожавя балета и като благодетелка на училището ми смята, че „ни прави голяма услуга, като слиза от време на време от своя замък да позабавлява простолюдието и ни допуска в дома си“.

Или поне това дочух да казва майка ми веднъж.

Къщата е толкова голяма, че не вярвам някога да успея да я разгледам цялата, и е пълна с вещи, за които хората винаги си шепнат с възхита, но тук се чувствам неспокойна. При всяко обръщане имам чувството, че ще счупя нещо.

Освен това е прекалено тъмна. Днес е още по-зле, защото цялата къща е осветена единствено от свеци. Предполагам, Мадам се е опитала да придаде на всичко някакъв илюзорен вид, подобен на нея самата: сюрреалистична, прекалено идеална и порцеланова. Не съвсем истинска.

Свивам устни и спирам, а после я викам:

– Мамо?

Къде е тя?

Пристъпвам леко напред, без да съм съвсем сигурна точно къде се намирам и как да се върна на празненството, но съм сигурна, че видях как майка ми се качва по стълбите. Мисля, че има и трети етаж, но не знам къде е стълбището към него. Защо ѝ е притрябвало да се качва тук? Всички са долу.

С всяка стъпка, която ме отдалечава от празненството, стискам зъби все по-силно. Светлините, гласовете, музиката избледняват и безмълвната тъмнина на коридора постепенно ме поглъща.

Трябва да се върна обратно. И без това ще се ядоса, че съм я проследила.

– Мамо? – викам я отново, а краката ме сърбят от чорапогащника и кожата ми вече се е раздразнила от тоалета, който нося от сутринта. – Мамо?

– Какво не ти е наред, мамка му? – изкрещява някой.

Подскачам от уплаха.

– Всички се чувстват неудобно около теб! – продължава мъжът. – Само стоиш като истукан! Говорихме за това.

Забелязвам сноп светлина да се процежда през една открената врата и се приближавам тихо. Съмнявам се, че майка ми е вътре. Хората обикновено не ѝ крещят.

Но може би все пак е вътре?

– Какво се върти в главата ти? – изкрещява мъжът. – Изобщо можеш ли да говориш?

Но отговор не последва. Кой ли е предизвикал гнева му?

Облягам се на касата на вратата и надниквам през процеп, като се опитвам да видя кой е в стаята.

Първоначално забелязвам единствено злато. Златист блясък от златна лампа, осветяваща златен писалищен комплект. Но после се отмествам наляво и сърцето ми започва да бие до пръсване, когато забелязвам господин Торънс, съпруга на Мадам, застанал зад бюрото си. Изправя се, дишайки тежко със стиснати зъби, и гледа надолу към този, който седи насреща му.

– Мили боже – процежда презрително той. – Собственият ми син. Моят наследник... Нищо ли не може да излезе от шибаната ти уста? Трябва само да кажеш „Здравейте“ и „Благодаря, че дойдохте“. Не можеш и на един въпрос да отговориш, когато те питат. Какво ти става, по дяволите?

„Собственият ми син. Моят наследник.“

Повдигам се леко на пръсти, а после се привеждам в опит да надникна иззад рѣба на вратата, но не успявам да видя другия човек. Мадам и господин Торънс имат син, но почти не съм го срещала. На възрастта на сестра ми е и ходи в католическо училище.

– Говори! – избухва отново баща му.

Поемам си рязко дъх и инстинктивно правя една крачка. Но вместо да отстъпя назад, без да искам, пристъпвам напред и се удрям във вратата. Пантите изскърцват, вратата се отваря бавно с още един сантиметър и аз се отдръпвам рязко.

О, не!

Отдръпвам се от вратата, завъртам се бързо и се каня да избягам. Но преди да съм успяла да хукна, вратата се отваря, светлината се разлива върху тъмния дървен под и над мен се извисява нечия висока сянка.

Притискам бедра и изпитвам сладостна изгаряща болка, все едно веднага трябва да отида по малка нужда. Извъртам бавно глава и виждам господин Торънс, облечен в тъмен костюм. Намръщеното му изражение омеква и той въздъхва.

– Здравей – поздравява ме той и поглежда надолу към мен, а устните му се извиват в лека усмивка.

Инстинктивно се отдръпвам назад.

– Аз... Изгубих се. – Преглъщам и поглеждам нагоре към тъмните му очи. – Знаете ли къде е майка ми? Не мога да я открия.

Но точно в този момент другият човек от стаята разтваря вратата още по-широко, оставя дръжката да се

удари в стената и изхвърча към коридора, като заобикаля баща си. Косата му виса пред очите, главата му е сведена, а вратовръзката му стои развързана около врата му и той ме подминава, без да ме погледне, а после хуква надолу по стълбите.

Стъпките му заглъхват, а аз отново поглеждам към господин Торънс.

Той се усмихва, навежда се и кляка, така че да ме погледне в очите. Отдръпвам се леко.

– Ти си дъщерята на Марго – заявява той. – Уинтър, нали?

Кимам и поставям единия си крак зад другия, готова да отстъпя още една крачка.

Но той се пресяга и хваща брадичката ми с ръка.

– Имаш очите на майка си.

Не е вярно. Никога не съм чувала някой да го твърди. Повдигам брадичка, така че ръката му да не ме докосва.

– На колко си години? – пита ме той.

Отново ме хваща за брадичката и завърта главата ми наляво-надясно, като ме преценява с очи. После свежда поглед от лицето ми и го плъзва надолу по бялото ми трико и пачката, минава през бедрата ми и спира на стъпалата ми. После вдига очи и среща моите, но от усмивката му вече няма и следа. Докато се взира в мен, откривам в погледа му нещо различно и дали заради мълчанието му, размерите му, или заради това, че вече не чувам шума на партито, но решавам все пак да отстъпя назад и да се отдръпна на още няколко сантиметра.

– На осем – смотолевям аз и свеждам поглед.

Ще открия майка си и без негова помощ. Вече искам само да си вървя. Държа се толкова зле със сина си. Родителите ми не са идеални, но никога не са ми крещели така.

– Един ден ще станеш много красива – почти прошепва той. – Като майка си.

Няколко секунди се опитвам да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми, и най-накрая успявам.

– Когато видях съпругата си за първи път – продължава той, – тя беше с почти същото облекло като теб.

Не ми се налага да си представям Мадам в балетно облекло. Из къщата и студиото е пълно с нейни портрети и снимки.

За момент господин Торънс остава неподвижен, а височината и погледът му ме карат да се чувствам неудобно.

Накрая отпуска ръката си и поема дъх, сякаш току-що е дошъл на себе си.

– Тичай да си играеш – казва ми той.

Обръщам се и хуквам по пътя, по който дойдох, но надниквам през рамо, за да се уверя, че господин Торънс е далеч и не ме следва.

Виждам, че продължава да върви надолу по коридора, отваря вратата срещу мен и спира за момент, сякаш е видял някого.

За малко да се обърна и да продължа да крача, когато господин Торънс се отдръпва от прага и протяга ръка да затвори вратата, а аз я забелязвам.

Майка ми.

Присвивам очи и премигвам, за да се уверя, че е тя. Бяла следобедна рокля, дълга коса със същия цвят като моята, с игрива усмивка на уста...

Тя се приближава към господин Торънс, а вратата се затваря, скрива майка ми от очите ми и аз оставам сама в черния коридор, из който прокълтява щракването на ключалка.

Трябва да си вървя. Не знам какво става, но не мисля, че трябва да я притеснявам. Завъртам се и хуквам надолу по стълбите обратно към фойето, след което се връщам на партито в задната част на къщата.

Задната врата се отваря и минава келнер, понесъл поднос, а аз се промушвам и минавам бързо през навирания с камъни вътрешен двор и се сливам с морето от възраст-

ни. Навсякъде около мен хората бърбят, смеят се, пият и ядат, а една флейтистка в светлосиня рокля стои в ъгъла далеч, вдясно от мен заедно със струнен квартет. Те изпълват терасата с мелодията на „Четирите годишни времена“ на Вивалди, произведение, с което съм добре запозната от уроците по балет.

Персоналът разчиства приборите и чашите подрънкват, а аз поглеждам нагоре към притъмнялото небе и виждам, че облаците скриват слънцето и забулват приема в сянка. Идеални условия за светлината на свещите.

Нещо бяло хваща окоето ми и виждам как приятелките ми, облечени еднакво заради рецитала, който изпълнихме по-рано, тичат зад живия плет. Стоят близо една до друга и хихикат, а сестра ми, която е три години по-голяма, е в средата. Поколебавам се само момент, преди да направя крачка напред и да ги последвам.

Изтичвам покрай живия плет и стъпвам на тревата, но изведнъж спирам и си поемам дъх, защото усещам бруления вятър, който вее между дърветата. Кожата на ръцете ми настръхва и хвърлям поглед към къщата и прозорците на втория етаж, където бях допреди малко. Майка ми може да дойде да ме търси.

Но приемът е скупен, а приятелите ми са някъде тук.

Земята отвъд къщата се разширява в просторна поляна, оброчена и осеяна с цветни лехи, а в далечината има дървета и полегати хълмове. Простира се надлъж и нашир като излязла от приказките.

Поглеждам натам и виждам сестра ми и съучениците ми, които стоят близо една до друга. Какво ли правят? Тя надниква към мен, усмихва се самодоволно и бързо подшушва нещо на останалите, след което всички хукват към градинския лабиринт и изчезват иззад високия плет.

– Чакайте! – провиквам се аз. – Ери, чакай ме!

Втурвам се по лекия наклон надолу към лабиринта и се спирам на входа му само за миг, за да огледам плета от две-

те ми страни. Имам видимост само няколко крачки напред и после ще съм принудена да завия, а не виждам в коя посока са тръгнали останалите. Ами ако се изгубя?

Поклащам глава. Не. Няма нищо опасно. Ако имаше, щяха да го затворят. Нали? Вътре току-що влезе цяла група деца. Всичко е наред.

Оттласквам се от земята и хуквам напред, вятърът свисти през кипарисите, а в сивото небе и надвисналите облаци се крие някакво обещание, което кара косъмчетата на ръцете ми да настръхнат. Завивам надясно и заобикалям дърветата, следвайки пътеката, и започвам да губя представа за посоката, докато всяка стъпка към сърцето на лабиринта ме отдалечава от неговия вход.

Поемам си дъх и миризмата на почва изпълва дробовете ми. Въпреки че земята е покрита с трева, пръстта драска пантофките ми и ми става неудобно да се движа. Съсипани са. Знам го.

Но Мадам настоя да останем в балетното облекло дори и след рецитала.

Смях и викове ехтят в далечината, а аз повдигам рязко глава и започвам да крача по-бързо по посока на звука. Все още са тук.

Но минута по-късно гласовете им заглъхват и спирам, за да се послушам за сестра ми и приятелите ми.

– Ери? – викам я аз.

Но съм съвсем сама.

Пристъпвам боязливо напред по пътеката и се озовавам на открито зелено пространство с голям фонтан по средата. Мястото е два пъти по-голямо от спалнята ми и е заобиколено от високи кипариси, измежду които започват три други пътеки. Може би това е средата на лабиринта?

Фонтанът е огромен и в долната му част има сив каменен съд, а друг, по-малък съд стои на върха му. От горния край блика вода, която запълва горния съд и се изсипва

в долния като пълноводен водопад. Издава прекрасен звук. Като тътен на бързей. Така успокояващ.

Не гледам къде вървя и изведнъж се блъсвам в някого и залитам назад. Ръцете на жената се повдигат с дланите към мен и тя се отдръпва, сякаш съм нещо мръсно, което не е възнамерявала да докосва.

Виждам изненадания поглед на Мадам да омеква и тя ми се усмихва, а тялото ѝ започва да се движи плавно и грациозно, сякаш сме на театър и тя никога не е слизала от сцената.

– Здравей, мила. – Гласът ѝ е прекомерно сладък. – Забавляваш ли се?

Отстъпвам и кимам, свела поглед.

– Виждала ли си сина ми? – пита тя. – Той обожаваша приемите и не искам да изпусне този.

Обича приемите ли? Сбърчвам вежди объркана. Баща му като че ли не е на същото мнение.

Каня се да ѝ отговоря, че не съм, когато нещо вдясно от мен привлича вниманието ми и поглеждам нататък, присвиляла очи към тъмната фигура.

Тъмната фигура във фонтана.

Седи зад водата в долния съд и е почти напълно скрит.

Деймън. Синът, на когото току-що се караха в къщата.

Спирам за миг и лъжата излиза от устата ми, преди да съм успяла да се спра.

– Не – поклащам глава аз. – Не съм го виждала, Мадам, съжалявам.

Не знам защо не ѝ издавам, че е тук, но след начина, по който му се разкрещя баща му, предположих, че вероятно предпочита да бъде оставен на мира.

Отбягвам очите на Мадам, като че ли би могла да познае, че лъжа, и вместо това впервам поглед право напред. Тя е облечена в черна рокля до средата на пресеца, по която блестят дребни камъчета и перли, като горната част стои прилепнала по стройното ѝ тяло, а долната се

полюшва при всяко движение. Дългата ѝ черна коса се спуска права и блестяща надолу по гърба ѝ като хладен поток.

Никога не съм чувала майка ми да казва нещо хубаво за Мадам, но макар хората да се страхуват от нея, в нейно присъствие винаги са мили. Не изглежда много по-възрастна от детегледачката ми, но има дете, по-голямо от мен.

Без да казва нищо повече, тя ме подминава и се понася плавно към входа, а аз оставам неподвижна за момент и се чудя дали да не я последвам и просто да си тръгна.

Но не го правя.

Знам, че той вероятно не иска да вижда никого, но ми е неприятно, че е сам.

Приближавам се бавно към фонтана.

Надниквам през водните струи, които се изливат отгоре, и се опитвам да различа стаената му фигура. Облечен е в черно сако, отпуснал е ръце върху коленете си, тъмната му коса виси пред очите му и полепва по порцелановите му скули.

Какво прави във фонтана?

– Деймън? – викам го плахо аз. – Добре ли си?

Не казва нищо, а през водата виждам, че не помръдва. Като че ли не ме е чул.

Прочиствам гърло и заговарям по-твърдо:

– Защо седиш там? – А после добавям: – Може ли и аз да вляза?

Не възнамерявах да го казвам, но се развълнувах. Изглежда забавно и дълбоко в себе си искам да накарам Деймън да се почувства по-добре.

Той помръдва глава и ме стрелва с поглед, но после отново се обръща настрани.

Присвивам очи и между тънките ивици падаща вода виждам сведената му глава и косата, увиснала пред лицето му. Забелязвам нещо червено и ми се струва, че виждам кръв по ръката му. Ранен ли е?

Може би иска лепенка. Винаги когато имам рана, искам да съм до мама и да ми сложат лепенка.

– Понякога те виждам в катедралата. Никога не вземаш от нафората, нали? – питам го аз. – Когато всички отиват да получат причастие, ти оставаш на мястото си. Съвсем сам.

Деймън продължава да стои неподвижен. Точно както в църквата. Стои и не мърда, когато всички отиват на пътеката, нищо че вече е достатъчно голям. Помня, че беше в групата на сестра ми за първото причастие.

Започвам да нервнича.

– Предстои и моето първо причастие – обяснявам му аз. – Искам да кажа, че трябва да отида. Първо трябва да се изповядам, но тази част не ми харесва.

Може би това е причината да остава седнал, щом дойде тази част от литургията. Не може да вземеш от нафората или виното, ако не си се изповядал, а ако и Деймън мрази тази част колкото мен, може би предпочита изобщо да не участва.

Опитвам се да видя очите му през водата. Пръските от фонтана се приземяват върху кожата и облеклото ми и косъмчетата на ръцете ми настръхват. И аз искам да вляза вътре. Искам да видя.

Но Деймън не ми се струва особено приветлив. Не съм сигурна какво би направил, ако вляза при него.

– Искаш ли да си вървя? – Навеждам глава на една страна и се опитвам да срещна погледа му. – Ако предпочиташ, ще си тръгна. Просто тук не ми харесва особено. Глупавата ми сестра разваля всичко.

Тръгна с приятелите ми и избяга от мен, а майка ми е... заета. А да видя какво е да си във фонтан, звучи забавно.

Но той сякаш не ме иска тук. Нито мен, нито когото и да било друго.

– Ще си вървя – казвам накрая и се отдръпвам, за да го оставя сам.

Но докато се обръщам, изведнъж звукът на водата се променя и когато поглеждам назад, виждам, че струйките вече се изливат върху главата на Деймън.

Той ми подава бавно ръка през водата и ме кани да вляза. Колебая се за миг и се опитвам да различа лицето му, но то продължава да е скрито зад подгизналата му коса.

Оглеждам се наоколо и не виждам никого, а после за миг ми хрумва, че майка ми сигурно ще се ядоса, че съм се измокрила, но... искам да го направя.

Не мога да сдържа усмивката си, когато посягам и хващам премръзналите пръсти на ръката му, повдигам крак и стъпвам във фонтана.

Толкова отдавна.

Случи се толкова отдавна, но този ден се загнезди в съзнанието ми, защото това беше последният ден, в който видях лицето на майка си. Беше последният ден, в който видях спалнята си и украсата, с която тя обикновено я окичваше. Беше последният път, когато можех да тичам, където си пожелаея, усещайки, че пътят пред мен е безопасен, а хората не се чувстваха неспокойни да бъдат около мен и родителите ми ме обичаха, без да съм им в тежест.

Беше последният път, когато се подразбираше, че мога да участвам във всичко или да се насладя истински на филм, танц или пиеса.

Беше последният ден, в който бях себе си, каквато се познавах, и първият ден от една нова реалност, която не можеше да бъде заменена. Нямахте връщане назад. Не можех да променя случилото се и да реша да не влизам в лабиринта. Не можех да избира да не стъпвам във фонтана.

Кълна се в Бога, искаше ми се никога да не го бях правила. Някои грешки нанасят непоправими вреди.

Тринайсет години по-късно с майка ми стояхме до голямата ми сестра на сватбения ѝ ден, усещахме аромата на парфюма ѝ и слушахме как свещеникът я венчаваше, бръщолевейки, а аз се стараех да не се отдръпна с отвращение и да не си припомня как за един кратък, красив момент преди

много години фонтанът наистина бе едно прекрасно скривалище. Искаше ми се да бях там и да можех да се измъкна от това място.

Халките, целувката, благословията...

И всичко приключи. Сестра ми се омъжи.

Стомахът ми се сви и очите ми пареха, когато ги затворих. *Не.*

Останах неподвижна, заслушана в шепота и тътренето на крака, и изчаках ръката на майка ми да ме поведе надолу по стълбите извън празната катедрала.

Нуждаех се от въздух. Имах нужда да избягам.

Но гласовете на майка ми и сестра ми се отдалечиха от мен.

И същите премръзнали пръсти, към които посегнах преди толкова години в онзи фонтан, сега докоснаха моите.

– Сега... – прошепна в ухото ми новият съпруг на сестра ми. – Сега ми принадлежиш.